

עין משפט
נר מצוה

גליון הש"ס
גמ' כי היכי דחזו לי
אינשי ומרחמין. ע' ז"ק
ד' פח ע"א תד"ה דכתיב:

אם שׂייר לעמוד קודם. לחזור
הצעל, ברה. שנתם
בשנתיכם. קודם שנתם
השנייה. יחזור. דקסער ר' לזמן
מזלי הפער ומוזן ר' לזמן
שנשאלו להן ואין שפין
אלס אלא צפיו, כלומר
אין אדם נשאל שיהא ליהוה
רפער על ידו, אלא אם כן
נשאלו הוא שליח דהיינו
בצפיו, ורפין פליגי עליה
ד"רמ"ק ממנ"י
בשחור אמו יכל לחזור
ששומע ליד זה, ואפי' ש
אלא עשאו העבד שליח,

קנה. דלאו כל כמותי
(ישמעאל) קרפן ממלו וכו'
ואלו, ממחר שלם טעם
הנזשה שלח תפסו
ויבמו ובעצמי תחבובת
מי שילקט 10000,
הפדא. אדם ענתא
על שרה, דלי כעלי
שרה לא אמר מינו זכר,
לכסא לתימר מינו חזי
דלכסא, דלכסא הוא עני
ממחר הוא שלם לנקט פאה
שאר, דלאחר
בשעתם חלו (קלה):
לחזרה לעני, להוחרג עני על
היחידים, ע"כ חסד
החזקת לעני עני
והוא, להחזקת לעני ונר
ואומצת לא חלקי אר'
מזרע לעני (חזקת קלה).

לא קאמר ר' אליעזר
עי מפקר להו לנכסיה
דוכי ליה לנפשיה זכי
ועד כאן לא קאמרי
לא תלקט לעני לא
לא ור"א האי לא
מיבעי ליה להזהיר
רצה שלא לזון בו:
רב לומר לעבד עשה
אי עסקינן דא"ל צא
דכוותה גבי אשה
דיך במזונותך אשה
א ספקה עבד נמי
הוה כרסיה לא שוויא
מיתבעי תא שמע
ש אין רבו חייב לזונו
זה ידיו לרבו ש"מ
עשה עמי ואני זך
ר לו צא מעשה ירך
שה ידיו אמאי לרבו
א מהו דתימא כיון

יצו אפילו כשאמר ליה לא מעשה ידיך צמונותיך משום הכי צני
 ים הכי מהדר ליה בלשון זה עבדא דנהוס כריסיה לא שוי כו' וְלֹהֲכִי
 מִיִּירִי דל"ל לא מעשה ידיך צמונותיך מ"מ כיון שעבדו היה לו
 לאמר ליה דומיא דאשה דנדלא ספיק לא שכיח: **מאי** שניא לערי
 ר' רחמנא וחי עבדי ליה חיותא טפי אפי' הכי יכול הרב לומר כו'
מספקת מאי ר'מימרא בו'. אי אמרת בשלמא כולה דרספסא
 לא דמוקמת רישא דללא ספקא ולי תנא הך ספקא לא לאשמועינן
 אינו שום חידוש: **ומה** כבר אינו יבול. והא דקמיני ואו הוליאני
ב' היכי דחזו אינשי ומרחמי. הקשה ה"ר יצחק בן הר"ם דצפרק
 איפכא דקא אמרי רבנן לא ישמעעד לא לרבו ראשון ולא לרבו שני
 ולא פרקי ורשב"ג סבר כסם שמלוה לפדות בני חורין כן מלוה לפדות
 יה טפי שלא יטמע צין העובדי כוכבים ורבנן סברי דלענין מוונות
 נפדיון לרין הרבה ציחד: **אמר** רב המקדיש ידי עבדו. גרסינן
 דף לה: ליהוי עס קדוש קאמר^א וז"ל וכי היכי דמקדיש ידי עבדו
 מיימר שהקדישו למלאכתו פיו לדבורו ידיו למעשהו רגליו להליכו
 רבי' יצחק דסברא הוא דלא נתכוין להקדישו למלאכתו לפי שיש
 דלשחררו נתכוין דהוי הכל צענין אחד^ב אי נמי י"ל התם כשמקדיש
 מקדיש ידי עבדו הקדיש מלאכת ידיו דלא שייך למימר צענין אחר:
 ולימא

המביא גם פרק ראשון גימין

ופרכינין עבד נמי לא ספק ומשני
 ועבדא דנהוס כרסיה לא שויה. עבד
 שאינו שוה לחס אכלו: (למריה נמאי
 מסתעף. הלכך אינו מוסף משלו אלא
 יחזור על הפתחים כי מי יכולנו ולונו
 וגו' הפסיד שלו. אבל אשה כן התנה
 ועמה בכתובתה ואת תהא יתבא
 בצביתיה ומיתוונא מנכסי: שגלה לערי
 מקלט. שהרג בשוגג וגלה: להעדרה.
 שנעשה ידי עורפים על מזוונתיו:
 לא לישקל מיניה. ויהא ביד העבד
 שמא יש יום שלא ימאץ להשתכר:
 וחי. וגם אל אחת הערים אלא וחי:
 נכרה גם מנך. כל ישראל בני
 מלכיה: פניהם. לנועה ואין דרכה
 ללאת ולסבב בעיר שאינה משם ואין
 מבירין אותה להביא לה מללכה
 בצביתה אלא אם כן מסבבת בעיר
 למתוא מללכה להשתכר: וספדא.
 בדאמר ליה עשה עמי קא מיירי:
 ועוד מאי שא שני בצורת. אפילו
 בשני שובע כיון דא"ל עשה עמי הרי
 הן לו שני בצורת: לא ספק. אינו
 מספיק: מאן דמרחס אכני הרי אעבדא
 גמיר מרחס. דשיין בצמות כאשה:
 לזה

בצמנותיך ואור"י דס"ד דרגילות הוא שעבד ענמו הויך ועובד אל
למימר ^(א) (אע"ג) דלא^א ספיק יסתחייב בצמנות כיון שמ"מ עובדו^א מ
קאמר לעיל ש"מ יכול הרב לומר לעבד עשה עמי ואני זך דלפי
להסתחייב בצמנותיו אי לאו משום דיכול עוד לטלקא דעתיה דמיירי
מקבל^א. פי' אי ארמז כולל אשמועיני ערי מקלט דלע"ג א
מאכל לענין העדפה לא משמע ליה דמשום וחי מיהוי העדפה דידיה
תנא סיפא דאמר לה^א לגלויי ארישא דאיירי בלא אמר לה^א אבל ה
דבמספקת יכול לומר לה נאי מעשה ידיך בצמנותיך מאי למימר ד
לחירות לאו דוקא אלל כלומר שיהיה מעשה ידי לענמי כמו לזן חורין
השולל (לקמן דף א:). גבי עבד שנשבה ופדאו ישראל אחר שמעיין לה
ללרבו שני לא דהא לשם בן חורין פרקיה לרבו ראשון לא דלמא מימנע
אמת העבדים ואומר ר"י דרבן שמעון ז"ג סבר דלענין פדיון פרק
מרחמי עליה טפי שלא ימות ברעב וגם כל א' יתן לו מעט לחם אכ
וילא גרסינן המקדיש עבדו דהתם יאל לחירות כדאמר רב בהשולל (לק
דאמרין דהן קדושים למלאכתן הכי נמי כשהקדיש כל עבדו הוה ל
דבענין זה חשיב הקדש כדאמרין בסוף פ"ק דנדרים (דף ג:). ואין
מילוק במלאכתו שאין פיו ידיו ורגליו שוין במלאכתן הלכך אית לן למי
עבדו סתם משמע יותר למיחוי עס קדוש דהא למלאכתו לא קאמר א

(א) [ברכות מז: ו"טג],
(ב) חולין קלא; (ג) ב"ק פז;
כתובות מה נח; (ד) [ב"ק
זא. ע"ש ב"מ סד: ע"ש],
(ה) בבב"א נוסף. אמר
רחמנא, (ו) [כתובות נב:],
(ז) [שבת קכח:], (ח) גי' מ"ד
היכל,

1. וּבִקְרָבֶם אֶת קִצְיָר
אֶרְצָם לֹא תִכְלֶה וְלֹא
שׂוֹרֵךְ בְּקִצְרָהּ וְלֹקֵט
קִצְיֹרֶיךָ לֹא תִלְקֹט לְעֵנִי
וְלִנְרָה תַעֲבֹב אִתָּם אֲנִי יי
אֶלְחִיכֶם: וְיִרְאוּ כֹכַב
2. לְעֵינֶיךָ שָׂמָּה רֹאצָּה אֶשֶׁר
יִרְצָה אֶת רַעְיוֹהָ בְּבָלִי
דַּעַת דְּהֹוָא לֹא שֶׁנֶּאֱמַר לוֹ
מִתְחַלֵּל שְׁלֹשִׁים וָחָס לֹא
אֵתוֹת מִן הַקִּדְרִים הָאֵלֶּה
וְחִי:
דְּבִרְסֵי דַּ מֶּכַּ
3. כִּלָּה בְּכוּדָהּ בַּת מֶלֶךְ
נִפְלָה מִמְּשֻׁבָּרוֹת וְחֵב
לְבוֹשֶׁת: תְּהִלָּתָם מִדַּ

(א) תום' ד"ה כל האומר
(בעמוד הקודם). כשליח
הגט נ"מ להולך לאו
כזי:

א. ואית' גבי מותה נמי
אמרם ב' תיזקין א' לאו
דבעי לא' נמי נפשיה לא'
הוה יתיב לא' יי' לא'
הוה ידעוהו לא' ומה
פשיטא שארם וכו' ממה
פזחור קרובו וא' אוהבו
א'צ"נ לא' דבר ב' לא'
נפשם מפורש, אלא אין
לד' ארם נפשוהו כדאי
לא' דבעי לא' יתן נפשי'
טובא. מו' הלש' לק' נמי
והו' וכו' עמורין.
ב. אלא' דאמר דרומא
לא' חלק' מ' מ' מ' הלש'.
דמשמע אפי' לק' מ'
ל'ני תעוורו ארם' להשאר
עניי' מ' מ' מ' הלש'.
ד' ח' מ' מ' מ' הלש'.
ל'מדי דלא' לא' א' או
ל'מדי דלא' ל'מדי ל'מדי
עשה עמי אוכל וכו'. מ'
הלש'. ל'למוד. מ' מ'
ל'מדי דלא' ל'מדי ל'מדי
ל'ל. מ' מ' מ' הלש'.

מִשּׁוֹם דְּרַחֲמֵי יוֹחֵן
 יֵלֵךְ, וְכִי־יִבְדֹּל לִי
 חֵירוֹתַי אִפֹּי, וְכִי־נָדָה לִי
 לִי לֵאמֹר יֵבֶן לִי כִּי־יֵלֵךְ
 אֶל לִישְׁקֹת מִיָּתֵי, מִכֹּחַ.
 נִשְׁכָּח, וְעַיִן מִהֶסֶם שֶׁ
 הָיָה גַּם מִהֶסֶם וּמִהֶסֶם
 עַל מוֹסֵם. וְ. אֶעֱפֹי שֶׁאֵין
 בּוֹ שׁוֹם חֵירוֹתַי. מִיָּתֵי
 הָאֶפֶס. וְ. וְלִדְרֹקֵה מוֹסֵם
 דְּעֵבֶר אֵינִי בְּדֹלָה אִמֶּר
 לִי, נִיחָא. מוֹסֵם הָאֶפֶס.
 וְדִבְרֵי מִיָּתֵי. מוֹסֵם
 הָאֶפֶס לִקְחֵן לִי דִּי־נֶסֶם.
 וְ. אֲבָל מִהֶמְקִישִׁי דִּי
 מוֹסֵם יִדְּוִי קִרְשׁוֹת
 לְמִלְאֲכֹת קֶאֱמֶר. מוֹסֵם
 הָאֶפֶס. וְ. חוֹד לִישְׁנָה
 אֲמִילִיָּה עֵבֶר. מוֹסֵם הָאֶפֶס.

שאם יצאה שלא לזון וכו'
ש"מ יכול הרב לומר לעבד
עשה עמי ואיני זנך פי'
אלא חזור על הפתחים
ואסיקנא בההיא פלוגתא
דרב ור' יוחנן דרב סבר
אינו יכול ור' יוחנן סבר
יכול וק"ל רב ור' יוחנן
הלכה כר' יוחנן: